

Arrest

nr. 267 241 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse oom D.J. op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 10 september 2020 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde Nederlandse oom.

Op 25 februari 2021 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 maart 2021 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van dezelfde Nederlandse oom.

Op 27 augustus 2021 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4. 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.03.2021 werd ingediend door:

Naam: D; Voornaam: ; Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: [;;;]1999

Geboorteplaats: T; Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.03.2021 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn oom D. J., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.05.2016 -'attestation du revenu global' n°(...)/GM dd. 02.11.2020 op naam van betrokkene*
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°(...)/GM/20 dd. 02.11.2020*
- 'certificat administratif n°(...)/19 op naam van betrokkene*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 19.09.2017, 12.03.2018. 31.08.2018, 14.02.2019*
- attest OCMW Antwerpen dd. 03.12.2020*
- deelcertificaten Nederlandse les op naam van betrokkene*
- 'extrait de la fiche anthropométrique' (geldigheidsduur: 01.08.2019 - 31.10.2019) op naam van betrokkene*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 10.09.2020, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 25.02.2021. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- bewijzen bijkomende geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 30.08.2016, 29.11.2016, 05.01.2017, 28.02.2017, 06.04.2017, 15.06.2017, 02.08.2017, 12.12.2017, 25.04.2018, 04.10.2018, 02.01.2019.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 23.01.2007 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 05.03.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Marokko. Betrokkene was als minderjarige in eerste instantie ten laste van zijn ouders. Er werd niet aangetoond dat zijn ouders onvermogen was en niet in staat waren te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon. Integendeel, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de vader van betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 31.05.2018 ten opzichte van de Spaanse autoriteiten aantoonde economische actief te zijn als privé-bediende van een diplomaat en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf (toeristische motieven) afgeleverd te krijgen. Betrokkene vroeg gelijktijdig een visum aan.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon. Er werd niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Voordien was betrokkene als minderjarige in eerste instantie ten laste van zijn ouders in Marokko. Er werd niet aangetoond dat zijn ouders onvermogen was en niet in staat waren te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon. Integendeel, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de vader van betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 31.05.2018 ten opzichte van de Spaanse autoriteiten aantoonde economische actief te zijn als privé-bediende van een diplomaat en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf (toeristische motieven) afgeleverd te krijgen. Betrokkene vroeg gelijktijdig met zijn vader een visum aan. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.06.2020 dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 05.03.2020 en op 10.09.2020, werden geweigerd op 26.06.2020 en op 25.02.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.03.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij nagenoeg dezelfde stukken werden voorgelegd als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert verzoeker onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoekster(sic) vroeg gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet:

"de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ..."

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt dat:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

Verzoeker zou volgens de bestuurlijke overheid niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid ander familielid van een burger van de Unie.

De bestreden beslissing stelt: "[...]"

Uit de hier bovenvermelde vage motivering van gemachtigde kan verzoeker niet afleiden waarom het ten laste zijn in het land van herkomst, niet afdoende is aangetoond.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Ter staving van bovenstaande voorwaarde legde verzoeker nochtans meerdere stukken neer.

Verzoeker wijst op de voorgelegde stukken en meer bepaald het gebrek om deze stukken (in combinatie) te beoordelen:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 24.05.2016
- 'attestation du revenu global' n°(...)/GM dd. 02.11.2020 op naam van betrokkene
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°(...)/GM/20 dd. 02.11.2020
- 'certificat administratif' n°(...)/19 op naam van betrokkene
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 19.09.2017, 12.03.2018, 31.08.2018, 14.02.2019
- attest OCMW Antwerpen dd. 03.12.2020
- deelcertificaten Nederlandse les op naam van betrokkene
- 'extrait de la fiche anthropométrique' (geldigheidsduur: 01.08.2019 — 31.10.2019) op naam van Verzoeker
- bewijzen bijkomende geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker in België dd. 30.08.2016, 29.11.2016, 05.01.2017, 28.02.2017, 06.04.2017, 15.06.2017, 02.08.2017, 12.12.2017, 25.04.2018, 04.10.2018, 02.01.2019.

Gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het volgens verzoeker kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat er niet voldaan is aan de voorwaarde van "ten laste zijn".

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds eerder stelde dat de kern van het begrip "ten laste" in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetgeen in casu gebeurde door veelvuldige geldstortingen in totaal voor een aanzienlijk bedrag. Het gaat hier namelijk om een feitelijke situatie waaruit moet blijken dat het Europese familielid verzoeker helpt in de eigen basisbehoeften te voorzien.

Verzoeker werd door de referentiepersoon, zijn Nederlandse oom, materieel gesteund. Dit blijkt overduidelijk uit de overgemaakte stortingsbewijzen. Hij heeft dergelijke financiële steun ontvangen tot aan zijn komst naar België, hetgeen overduidelijk blijkt uit de stortingsstukken. Verwerende partij behoudt het stilzwijgen betreffende deze stortingsstukken en schendt zodoende haar motiveringsplicht.

Verzoeker is van mening, na beoordeling van verzoekers situatie dat er kan besloten worden dat een terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker zou afsluiten van zijn kerngezin. Te meer nu verzoeker net zijn herkomstland verlaten heeft daar hij in onmin leefde met zijn vader.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij zijn situatie op een kennelijk onzorgvuldige en onredelijke manier beoordeelde, hetgeen o.m. uit het reeds aangehaalde blijkt.

In dat opzicht kan verzoeker niet anders dan vaststellen dat verwerende partij tekort schiet in de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

De motivering is met andere woorden niet afdoende en draagkrachtig.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Bovendien schendt gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel..

Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het is aan verweerder om een zorgvuldig onderzoek te voeren en zich op de juiste feitelijke gegevens te baseren (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker heeft het er het raden naar of de beslissing van gemachtigde is gesteund op alle door hem neergelegde stukken nu de stortingstukken niet besproken werden in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht blijken door gedaagde geschonden; de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn aanvraag tot verblijf mislukt is, gezien verzoeker wél de gevraagde bewijzen heeft voorgelegd. Dat hij daarom aan de voorwaarden die de wet stelt, voldoet.

De beslissing dient vernietigd te worden."

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wijst verzoeker vooreerst op het feit dat volgens hem het bevel nietig is omdat het steunt op een beslissing tot weigering van verblijf die nietig is.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Artikel 8 EVRM en het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoekster het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, §67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de

recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Er is geen hoorrecht gerespecteerd. Er wordt in de beslissing nergens verwezen naar een formele vragenlijst. Verzoeker is op geen enkel moment bevraagd betreffende artikel 3 en 8 EVRM.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid. Verzoeker is niet gehoord door een ambtenaar waar hij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van zijn gezins- en privéleven

De bestreden beslissing dient bijgevolg reeds om vermelde redenen vernietigd te worden.

De bestreden beslissing stelt tevens het volgende:

"Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Voordien was betrokkene als minderjarige in eerste instantie ten laste van zijn ouders in Marokko. Er werd niet aangetoond dat zijn ouders onvermogen was en niet in staat waren te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon. Integendeel, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de vader van betrokkene in het kader van zijn visumaanvraag dd. 31.05.2018 ten opzichte van de Spaanse autoriteiten aantoonde economische actief te zijn als privé-bediende van een diplomaat en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf (toeristische motieven) afgeleverd te krijgen. Betrokkene vroeg gelijktijdig met zijn vader een visum aan. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voorgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. "

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers gezinsleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers gezinsleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

In tegendeel tot wat verwerende partij stelt, heeft verzoeker wel degelijk een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM op het Belgisch grondgebied.

Als verzoeker op een correcte wijze was gehoord had hij gewezen op zijn duurzame relatie met mevrouw L(...) en dat al de belangen van het gezin en van hemzelf in België liggen. Dat mevrouw L(...) over duurzaam verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied en de Nederlandse nationaliteit beschikt. Dat zij elkaar leerden kennen in een Taco restaurant in de Brederodestraat te Antwerpen eind december 2020 en sindsdien onafscheidelijk zijn. Dat zij officieel een koppel vormen sinds 07.03.2021. Dat zij de intentie hebben te huwen. Dat hij ondertussen nagenoeg perfect Nederlands spreekt. Dat hij ook sportief actief is in België en wekelijks te vinden is in de Basic Fit. Dat hij door zowel zijn culturele als sportieve engagementen een brede vrienden- en kennissenkring uitgebouwd heeft tijdens zijn verblijf in België. Dat hij op weliswaar korte termijn het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de ernst van zijn relatie met mevrouw L(...) ook blijkt uit de gevoegde stukken. Uit stuk 2 blijkt immers dat mevrouw L(...) benadrukt en bevestigd dat ze een

duurzaam koppel vormen, dat zij heel veel tijd doorbrengen samen en dat zij samen een toekomst willen opbouwen. Zo verklaart mevrouw L(...) (stuk 2):

"Ik hou heel veel van B. en hij ook van mij. En daarom willen wij niet zonder elkaar zijn. Ondanks deze stressvolle situatie proberen wij er het beste van te maken en een zo goed en mooi mogelijk leven met elkaar op te bouwen. "

Stukken 3 en 4 bevestigen dat verzoeker en mevrouw L(...) zich voorts gedragen als ieder ander normaal koppel.

De relatie van verzoeker met mevrouw L(...) vertoont aldus voldoende standvastigheid.

Te buiten gelaten de schending van het hoorrecht is verzoeker dan ook van mening dat ook artikel 8 EVRM op zich is geschonden.

De bestreden beslissing houdt aldus onvoldoende rekening met het werkelijk gezinsleven van verzoeker.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat. Een faire-balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Gezien de verstreckende gevolgen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

2. Risico op onderduiken

Tot slot stelt de bestreden beslissing het volgende:

"Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26.06.2020 dat hem per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse oom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op

05.03.2020 en op 10.09.2020, werden geweigerd op 26.06.2020 en op 25.02.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 29.03.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij nagenoeg dezelfde stukken werden voorgelegd als bij de voorgaande aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. "

Verweerder stelt aldus dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker verschillende aanvragen gezinshereniging heeft ingediend en één eerder bevel niet heeft gerespecteerd.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

"De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld. rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting wordt hierover nog het volgende gesteld:

"De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C- 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Part. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)"

Verzoeker heeft, zoals hoger reeds uiteengezet werd, een duurzame relatie met mevrouw L(...) . Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker heeft er alle belang bij om te zorgen voor zijn aanwezigheid op het adres van zijn oom. [...].

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. [...]

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1,11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan hadden zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure [...] en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net zijn verblijf tracht te regulariseren.

[...]

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

Verzoeker voert tegen de weigerig van verblijf aan dat de vraag of hij ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht en dat daarbij moet nagegaan worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid. Hij somt het geheel van stukken op die hij in dat kader heeft voorgelegd aan de gemachtigde en meent dat gezien het geheel van die stukken het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat niet voldaan is aan de voorwaarde van het ten laste zijn. Hij stipt aan dat de Raad reeds eerder stelde dat de kern van het “ten laste” zijn een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon en meent dat dit in casu gebeurde door de veelvuldige geldstortingen, in totaal voor een aanzienlijk bedrag. Hij stelt dat overduidelijk blijkt dat hij materieel werd gesteund door de referentiepersoon, gezien de stortingsstukken. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde het stilzwijgen behoudt wat betreft de stortingsstukken en dus de motiveringsplicht schendt. Verder stelt verzoeker dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden en de motivering niet afdoende is. Hij wijst erop dat de beslissing volgens het zorgvuldigheidsbeginsel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker stelt het raden te hebben naar het feit of de gemachtigde zijn beslissing heeft gesteund op alle door hem neergelegde stukken nu de stortingsstukken niet besproken worden in de bestreden beslissing. Bijgevolg acht verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker betwist niet dat hij in toepassing van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van zijn Nederlandse oom ofwel dat hij moet aantonen deel uit te maken van het gezin van de Nederlandse oom. In casu meent verzoeker dat hij kan aantonen dat hij reeds lange tijd ten laste is van zijn Nederlandse oom.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “*fait accompli*”-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval “*het land van herkomst*” zou dienen gelijk te stellen met “*het gastland*”.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen “land van herkomst” en “ten laste”, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het “ten laste zijn” betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Vervolgens blijkt uit de arresten Jia (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12) dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij en rust de bewijslast daartoe op de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad stelt vast dat verzoeker reeds twee maal een bijlage 20 heeft gekregen volgend op twee eerdere aanvragen om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, nl. op 26 juni 2020 en op 25 februari 2021. In de laatste verblijfsweigering van 25 februari 2021 stelde de gemachtigde eveneens vast dat het ten laste zijn van verzoeker ten aanzien van de referentiepersoon niet was aangetoond. Met betrekking tot de geldstortingen stelde de gemachtigde dat deze te beperkt en te onregelmatig waren om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde stelde ook dat uit het geheel van de gegevens niet bleek dat verzoeker op die bedragen was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud. Thans blijkt dat verzoeker inderdaad bij de derde aanvraag het bewijs heeft aangeleverd van nog meer geldstortingen op regelmatige tijdstippen vanuit het land van herkomst. Anders dan verzoeker stelt, volgt de Raad niet dat de gemachtigde zich in stilzwijgen heeft gehuld aangaande deze stortingen. De Raad volgt evenmin

dat uit de motieven onvoldoende kan worden begrepen waarom de documenten niet volstaan, waardoor de motivering niet afdoende zou zijn. De gemachtigde heeft uitdrukkelijk en in detail alle geldstortingen weergegeven maar aanvaardt niet dat hiermee het ten laste zijn door verzoeker van de referentiepersoon is aangetoond. Hij stelt niet langer dat ze te beperkt en te onregelmatig zouden zijn, maar houdt in de bestreden beslissing vast aan het standpunt dat niet blijkt dat verzoeker aangewezen was op die bedragen van de referentiepersoon om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker gaat er immers volledig aan voorbij dat de gemachtigde verder motiveert dat verzoeker als minderjarige in de eerste plaats ten laste was van zijn ouders en dat niet is aangetoond dat zijn ouders onvermogen waren en niet in staat waren te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon. De gemachtigde motiveert verder dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de vader van verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag van 31 mei 2018 ten opzichte van de Spaanse autoriteiten aantoonde economisch actief te zijn als privé-bediende van een diplomaat en in die hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen zou beschikken om een visum kort verblijf voor toerisme af te leveren. Verzoeker vroeg tegelijkertijd een visum aan. Bijgevolg stelt de gemachtigde dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens”* niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst effectief ten laste was van de referentiepersoon. De Raad volgt dan ook niet dat men er het raden naar heeft of de gemachtigde zijn beslissing heeft gesteund op alle door hem voorgelegde stukken.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de lijn van de Raad is dat het ten laste zijn op actieve wijze moet aangetoond worden en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt inderdaad dat veel belang wordt gehecht aan regelmatige geldstortingen, verspreid in de tijd. Zo blijkt uit het arrest Reyes, meer bepaald uit punt 24 dat het feit dat een burger van de Unie over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de bloedverwant ten opzichte van de referentiepersoon. Verzoeker kan er evenwel niet volledig aan voorbij gaan dat het Hof van Justitie overweegt dat die regelmatige geldstortingen van de referentiepersoon, die verzoeker in casu kan voorleggen, ook moeten noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien. De geldstortingen, die verzoeker kon voorleggen, moeten er geweest zijn omdat hij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Het is net datgene dat de gemachtigde betwist in de motieven, nu hij erop wijst dat niet aangetoond is dat de ouders van verzoeker niet in staat waren te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon. Verzoeker gaat in het geheel niet in op deze motieven.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het motief dat niet is aangetoond dat verzoeker zijn ouders niet in staat zijn te voorzien in het levensonderhoud van hun zoon, steun vindt in het administratief dossier. Dit dossier bevat immers een schrijven van de referentiepersoon aan de gemachtigde van 25 mei 2020 waarin hij uiteenzet dat hij en zijn partner geen kinderen kunnen krijgen, dat zij veel gedacht hebben aan adopteren van kinderen en uiteindelijk besloten hebben om de oudste broer van de referentiepersoon financieel te steunen door de kosten voor het oudste kind, zijnde verzoeker, voor hun rekening te nemen. Nadien hebben zij gedurende vele jaren regelmatig geld overgemaakt aan verzoeker zijn vader en vervolgens aan verzoeker zelf. Uit deze verklaring blijkt bijgevolg ten overvloede dat de reden waarom de referentiepersoon gedurende jaren financiële steun heeft verschaft aan de vader van verzoeker en verzoeker zelf, niet te wijten is aan een noodzaak om in de basisbehoeften van verzoeker te kunnen voorzien. Verweerder lijkt in de nota dan ook te kunnen gevolgd worden, waar hij stelt dat het in casu eventueel om wenselijke bijkomende hulp ging, doch niet om noodzakelijke hulp om in de basisbehoeften te voorzien.

Verder blijkt inderdaad dat het motief inzake het beroep van verzoekers vader dat werd opgegeven bij de visumaanvraag op 31 mei 2018 ook steun vindt in het administratief dossier.

De Raad kan niet vaststellen dat het standpunt van de gemachtigde kennelijk onredelijk is, onzorgvuldig of dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële of formele motiveringsplicht of van artikel 47/1 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel, gericht tegen de weigering van verblijf, is ongegrond.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst verzoeker in het tweede onderdeel van dit middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, erop dat er geen risico op onderduiken voorligt. Verzoeker vat de motieven aangaande dit risico samen en stelt dat de gemachtigde erop wijst dat verzoeker verschillende aanvragen heeft ingediend en een eerder bevel niet heeft gerespecteerd. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad waarin wordt gewezen op artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en na een individueel onderzoek en op basis van objectieve criteria moet worden vastgesteld. De gemachtigde dient zich op objectieve en ernstige elementen te baseren om tot een dergelijk risico te besluiten. Verzoeker wijst op zijn relatie met Mw. L. van Nederlandse nationaliteit en stelt dat hij de intentie heeft te huwen. Hij wijst ook op de memorie van toelichting waarin staat dat er in het kader van de beoordeling van het risico op onderduiken zal moeten rekening gehouden worden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan geconcludeerd worden dat een risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Hij meent dat er geen reden zou zijn om onder te duiken aangezien hij er alle belang bij heeft aanwezig te zijn op het adres van zijn oom. Volgens verzoeker is de gemachtigde overgegaan tot een motivering zonder zorgvuldig onderzoek naar ernstige en objectieve elementen. Verzoeker stipt aan dat de gemachtigde wist dat hij op een vast adres woonde en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken en net zijn verblijf tracht te regulariseren

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; [...]”

Thans blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend en dit omdat er volgens de gemachtigde een risico op onderduiken bestaat. Er is in casu geen andere rechtsgrond voor het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn.

De regelgeving aangaande het risico op onderduiken luidt als volgt:

Artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval
[...]*

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;

[...]

6°de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

Verzoeker kan gevolgd worden dat uit de aanhef van artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet blijkt dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en na een individueel onderzoek op basis van objectieve criteria moet worden vastgesteld. Er mag inderdaad blijken de memorie van toelichting niet op automatische wijze worden besloten tot een risico op onderduiken, omdat een of meerdere feiten die in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet worden vermeld, van toepassing zijn.

In de parlementaire stukken leest de Raad als volgt:

“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken.

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt.

Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken” (Parl. St. , Kamer, 2016-17 Doc 54 2548/001, 19).

Zoals verzoeker aanstipt blijkt het aldus uitdrukkelijk de bedoeling van de wetgever geweest te zijn om, in lijn met het unierecht, op te leggen aan de gemachtigde dat moet rekening worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. De wetgever heeft gesteld dat de bevoegde overheid elke situatie in haar totaliteit moet onderzoeken.

De Raad moet in casu met verzoeker vaststellen dat thans de gemachtigde weliswaar uitgebreid twee feiten die op de lijst van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet worden vermeld heeft toegelicht, zijnde het feit dat verzoeker zich niet aan een verwijderingsmaatregel heeft gehouden en verschillende verblijfsaanvragen heeft ingediend, maar zich niet blijkt de vraag gesteld te hebben of het feit dat die twee elementen kunnen worden aangehaald volstaan om te concluderen tot een actueel en reëel risico op onderduiken, rekening houdend met de totaliteit van de individuele situatie van verzoeker, zoals vereist door de wetgever. Verzoeker stipt aan dat hij in casu steeds op zijn vast adres bij zijn oom te vinden was en zich niet trachtte te onttrekken aangezien hij zijn verblijf tracht te regulariseren.

De Raad kan geen zorgvuldig onderzoek vaststellen in het licht van het risico op onderduiken, dat heeft aanleiding gegeven tot het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn. Nu het motief om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen niet kan staande houden, leidt dit tot de nietigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder termijn binnen dewelke dit moet gebeuren, is immers zinloos.

De Raad stelt vast dat verweerder zich in de nota met opmerkingen niet verweert tegen het onderdeel van het middel gericht tegen het risico op onderduiken.

De Raad stelt ten overvloede eveneens vast dat verzoeker belang heeft bij het aanvechten van het gebrek aan een vrijwillige vertrektermijn als wezenlijk onderdeel van het bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod heeft opgelegd, dat stoelt op huidige bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat inreisverbod ook door verzoeker werd aangevochten in zaak met rolnummer RvV 266 677.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/14, § 3, 1° en artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het tweede onderdeel van het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de weigering van verblijf, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoeker heeft wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 augustus 2021 gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van 27 augustus 2021 tot opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

